

záporně vycházejí z názoru, že totožnost v podniku předpokládá nejen totožnost živnostenského odvětví, nýbrž i místa pracovních prostředků a řízení — jichž totožnost popřel — přikládal tedy rozhodující význam pro řešení otázky totožnosti podniku i jeho rozsahu a způsobu provozu. Tato hlediska pro posouzení totožnosti podniku považuje nejvyšší správní soud za správná, poněvadž nelze logicky mluvit o tom, že nástupce „provozuje podnik původního dlužníka“, jsou-li tu podstatné rozdíly v těchto, žalovaným úřadem vytčených kritériích, t. j. v rozsahu a způsobu provozu.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 8. března 1927, č. 4707/27.)

K §u 12 zák. čl. XIX z r. 1927. — K včasnosti přihlášky nestačí, že je v přihlašovací lhůtě odevzdána poštovní dopravě, nýbrž musí ve lhůtě k pokladně skutečně dojít. — Na sporu jest jedině, jak rozuměti jest předpisu §u 12, odst. 1 zák. čl. XIX z r. 1907, jenž ukládá zaměstnavateli povinnost, každou u něho zaměstnanou, pojištěnou osobu během osmi dnů, počítajíc od vstupu do zaměstnání, podle ustanovení v této příčině platných přihlásiti u okresní dělníky pojišťující pokladny. Při výkladu tohoto ustanovení různí se stěžovatel a žalovaný úřad v tom, že stěžovatel míní, že rozhodné jest datum, kdy přihlášku odevzdal poštovní dopravě, kdežto žalovaný úřad má za rozhodnou dobu, kdy přihláška dojde k pokladně. Nejv. správ. soud sdílí názor úřadu. Správnosti jeho svědčí již znění cit. předpisu, dle něhož jest zaměstnance přihlásiti během osmi dnů u okresní dělníky pojišťující pokladny. Tím jest označeno místo, u něhož musí přihláška během stanovené lhůty býti podána, a tato lhůta jest jen tehdy zachována, došla-li přihláška ve lhůtě u onoho zákonem stanoveného místa. Výkladu tomu svědčí i ta okolnost, že zákon tam, kde chtěl, aby se dny poštovní dopravy do lhůty nevčítaly, tak výslovně ustanovil (srv. § 181 cit. zák. č. 1).

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. dubna 1927, č. 8130/27.)

K §u 8, odst. 3 n. z. — Jest nesporno, že jde o náhradu léčebného od 9. února do 7. března 1924, t. j. za 28 dnů a že za den převozu, t. j. za den 13. února 1924 účtovaly oba léčebné ústavy ošetřovné; je také nesporno, že dle platných pravidel k tomu byly oprávněny. Na sporu jest jedině, zdali dle §u 8, odst. 3 n. z. nemocenská pokladna jest povinna hraditi léčebné za 28 kalendářních dnů tenkrát, když nemocný jeden a týž den byl ošetřen ve dvou ústavech léčebných a oba účtují za tento den plné ošetřovné a šlo-li tedy ve skutečnosti o 29 ošetřovných dnů. Nejv. správ. soud vyslovil již ve svém nálezu ze dne 23. října 1926, č. 21082/26 (viz Soc. revue, roč. VIII., č. 2, str. 189 — pozn. pis.) právní názor, že dle cit. §u 8, odst. 3 jest nemocenská pokladna povinna hraditi náklady léčení a ošetřování svého nemocného člena po dobu čtyř neděl i tenkrát, když nemocný byl v jeden a týž den ošetřen ve dvou ústavech a oba účtují za tento den léčebné.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 17. prosince 1926, č. 26056/26.)

Pensijní pojištění.

Sděluje minist. rada Dr. B. Wellek.

Pojistná povinnost korektora.

Korektor v tiskárně G. Kraus podléhá pens. pojištění, protože jeho činnost je převážně duševní, neboť úkolem Krausovým je, aby odstranil chyby, jež sběhly se při sazbě. Úkolu tomu mohl Kraus dostáti jen

tím, že tvořil si úsudky o tom, zda sazba jemu ke korektuře předložená shoduje se jednak s rukopisem, jednak zda s hlediska techniky tiskařské vyhovuje požadavkům, jimž vyhovovati má. Kraus, koriguje sazbu, musil ji tedy dle určitých zásad zkoumati; při zkoumání tom používal svých nabytých znalostí a zkušeností a tvořil si úsudky jednak z toho, co, zkoumaje tu kterou sazbu (kartáčový otisk) a porovnáváje ji s rukopisem, zjistil, jednak z toho, co mu na základě zkušeností a znalostí jeho známo je. Na základě těchto dvou složek utvořeným úsudkem posuzoval pak, je-li kartáčový bezvadný či potřeba-li jej opravit. Takové tvoření usudků je hodnotiti jako činnost duševní. Pro otázku, zdali je činnost nějaká činností duševní či nikoli, je předběžné vzdělání vykonavatelů činnosti té o sobě lhostejné. Jest notorické, že korektor nemá a nemůže, má-li práci svou konati řádně, porovnávati kartáčový otisk s rukopisem takřka písmeno za písmenem, nýbrž že napomáhají mu při tom ve značné míře paměť a různé postupy myšlenkové. Je zásadní rozdíl činnosti sazeče a korektora: Skládání sazby je činností čistě manuální, a činnost duševní, kterou ovšem i činnost sazeče, jako každá činnost člověka rozumově vyspělého, je řízena, je pouze přirozeným předpokladem pro manuální jeho úkony, skládání sazby. Cílem a účelem jeho práce je skládání sazby. Naproti tomu cílem a účelem činnosti korektorovy je kontrola bezvadnosti této sazby a shody její s rukopisem. Duševní činnost, kterou korektor při tvoření úsudku vyvíjí, není tu pouhým podkladem pro manuální činnost korektorovu (je-li sazba bezvadná, nebude vůbec manuální činnosti zapotřebí), nýbrž je sama cílem a účelem výkonu korektora. Nejvyšší správní soud neshledal vady v tom, že žalovaný úřad neprovedl stěžovatelkou nabídnutý důkaz znalci o povaze činnosti korektora Gustava Krause. Zákon pensijní slyšení znalců nepředepisuje a hodnocení činnosti toho kterého zaměstnance po stránce právní, zdali jde o činnost, která zakládá pensijní povinnost či nikoliv, přísluší úřadu o povinnosti té rozhodujícímu.

(Nález ze dne 8. března 1927, č. 22928/26.)

Pojistná povinnost prohlížeče zboží.

Prohlížeč zboží v textilním závodě A. Krause podléhá pens. pojištění. Podle názoru Nejv. správního soudu je podstatnou činností každého přehlížeče zboží, tedy i Krauseho, tvoření úsudku o tom, zda je zboží vadné či vad prosté. Tam, kde tvoření úsudků těch může se díti jen na základě znalostí, jichž si osoba zboží přehlízející musila napřed získati, kde získané znalosti a zkušenosti zkoumajíc zboží aplikuje, je nutno činnost tu považovati za převážně duševní. Jen v takových případech, kde úkolem zaměstnance zboží přehlízejícího je zjišťovati vady, které shledati musí každý, kdo v tom kterém oboru nemá vůbec znalostí a zkušeností, tedy i každý laik, lze uznati, že takové přehlížení zboží není činností převážně duševní. Při zkoumání látek z apretury přicházejících i laik pozná, je-li v ní na př. díra nebo velká skvrna. Ale úkol Krauseho šel dále: zjišťoval i vady jiné, vzniklé tkaním, barvením a úpravou a usuzoval, jde-li o vadu snadno odstranitelnou či nikoli. To však, jak stěžovatelkou již v administrativním řízení doznáno, nedovede každý laik, nýbrž právě jen ten, kdo v oboru výroby látek, jich barvení a tkaní získal si určitých znalostí a zkušeností. Neuvedl-li žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí, že skutkové zjištění jeho spočívá na vykonaném šetření, t. j. na výpovědích slyšených osob, nelze v tom spatřovati vady podstatné, ježto tím stěžovatelce, které výsledky šetření známy jsou, není nikterak ztížena obrana a Nejvyššímu správnímu soudu není tím zremožněno ani přezkoumání zákonnosti naříkaného rozhodnutí ani, zda skutková podstata, z níž žalovaný vychází, má ve výsledcích šetření opory. Slyšení znalců neb živnostenského inspektora není v zákoně předepsáno a nelze tedy v nepřibrání neb neslyšení jich shledati vadu, tím méně, když návrh ta-